

*egy holdat mögém
egy kis szél szemből
míndez négy falban
vagy tükörben*

*ha minden megvan
kezdődik a vers:
— hányingerem van
a te bugyidtól is —
akkor kész is lennénk
kellékesek ide
mindent kivihettek
(lassan én is megyek)*

KURDI FEHÉR JÁNOS

Sétalovaglás és az első számú pihenőhely

*nyüsztetett a szökőkút mint a tavaszi bimbó neked
a hangulathoz kellett ahogy énekeltél ágyékomhoz
simult a hangod elefántcsontnyakad tündöklött
semmi arany és ezüst pont erről beszélgettünk
T-vel hónapokkal ezelőtt hogy a fehértestű nők
az egyetlenek akik combjuk között képesek megóvni a
délutánokat aztán tőlem valamit hallottál mikor
zakatolt a vonat arcodat rázta az ablak és
újra erotikus jazz akár menekülök egy város
éjszakai bárjában úgy néztük azt a rohadt kutat
de csak vinnogyott és mi beültünk blúzod
ráncaiba melegedni*

Levél

Benti mezőn az orgonahang
(Balla Zsófia)

*Látod anya én már csak ilyen vagyok
járom a város márványkockáit
s közben csak rád gondolok
fölmászok a legközelebbi csillagra
a melledre hajtom fejem*

*nézem
lassan gyűrődő kezed
elképelem milyen tisztának hiszed
ezeket a vacak szobrokat
ki sejtene
hogy azon a buszon amin majd utazni fogunk
csak mi tudjuk
valójában hová is megyünk
egyre közelebb egymáshoz
s végül
a 74. és 73. széken hallgatjuk az idegenvezetőt
Neked addigra már elmesélem
városomat üvegkalitkába zárták
és pusztá érzéksalódás ez a kirándulás
olyan melegünk lesz
hogy megkéred vegyem le a pulóverem
és nevetve megcsodáljuk
a kisuvickolt köztéri szobrokat
azután
nagyot döccenve a kopott márványkockákon
kiérünk a város határába
e kihűlt sötétségben
létrát támasztanak nekünk az éji madarak*

Mi történt a sötétzöld tengeralattjáróval?

Kérdezhetnéd mi történt itt
Amíg én távol voltam
Kutattam kerestem a kavicsot
Amit ha bedobunk a tóba
Zöldlevelek simulnak a víziváros falára

*Látod, megérkeztem a nagy utazásból.
Pedig a végére majdnem mindketten
elvesztettük a reményt, hogy mi
lesz velem, hogy elsüllydek ebben
az új, ismeretlen világban.
Ellenségeim kicseleznek vagy
sarokba szorítanak.
Mint a parancs nélküli sötétzöld
tengeralattjáró megfeneklek az
iszapban, távol a szikla melletti
csillogó víztől, ahonnan a hullámok
mindig újra indulnak.*

*Hajnalban úsznak az új hajók a vízen,
írtad. Sietve szaladtam, ahogy csak
lábam bírta az iramot, és tényleg,
az újságosnál mohón olvastam,
ITT VANNAK A SÖTÉTZÖLD TENGERALATTJÁRÓK,
körbevették a lakótelepet, veszélyeztetik
a gyárba és a hivatalba járást.
Otthon kell ülni, mint a nagy viharok
idején, és rágni a vasárnapi száraz
süteményeket. Olvastam, ugráltam
és nem kértem vissza az öt forintból.*

*Holnap meglepetés van, firkáltam csak
úgy, sután a papírra, mint azt, hogy
evésvan vagy dologvan. Nyugodtan adtam
fel a levelet, úgyis csak te értheted,
hogy itt, távol a régiektől ilyen
üzeneteket küldök neked, mint Szőcs
vakondja a túlvilágról, nyakán
a kis metazonett.*

*De nincs mit tenni, eljött a nap.
Talán most nálatok is friss a tengeri
szél, és tejet hozol a parti majorból.
Látod apát az indián asszonnyal
fürödni, a harmatos fű csak enyhe
fűszerkeverék ehhez.
Elindulnak a hullámok, a szikláról
még látni a távolban mélybe bukó
tengeralattjárót.
A víz alatt a város falára simulnak
a zöld levelek.
Benézünk a kavicsütötte seben,
ott vagyunk, mint egymáshoz simuló
ide-oda tengeralattjárók.
Látod, itt vagyok, pedig kérdezhetnéd,
mi történt velem.*

Mártikának, 1985. május 12.